

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D.**, bývajúceho v B., proti žalovanému **F., s.r.o.**, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. P., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 581 799,70 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 28 C 29/1999, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. júna 2008 sp. zn. 6 Co 226/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 25. mája 2005 č.k. 28 C 29/1999-518 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť mu žalovanú sumu, ktorá predstavovala doplatok mesačnej pohyblivej zložky mzdy - províziu z predaja tovaru za obdobie od októbra 1996 až do 30. júna 1999, kedy medzi účastníkmi skončil pracovný pomer. Žalobcu zaviazal v lehote 3 dní nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 121 176 Sk. Výrok o náhrade trov odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 12. júna 2008 sp. zn. 6 Co 226/2007 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov prvostupňového konania; v ostatnej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zároveň žalovanému nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie výroku vo veci samej poukázal na vecne správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. V časti týkajúcej sa trov konania ale dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zmeniť podľa § 220 O.s.p., lebo povinnosť žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania je v danom prípade ovplyvnená existenciou dôvodov hodných

osobitného zreteľa, pre ktoré možno náhradu celkom alebo sčasti nepriznať (§ 150 O.s.p.). Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na okolnostiach daného prípadu, keď k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodov neplatnosti právneho úkonu pre jeho nejasnosť, neurčitosti dohody účastníkov týkajúcej sa mzdových nárokov žalobcu, pričom žalovaný ako zamestnávateľ nevenoval dostatočnú pozornosť pri písomnom vyhotovení platového dekrétu z 30. septembra 1996, ktorý sa stal dôkazom hodnotenia neúspešne podanej žaloby.

Výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, napadol dovolaním žalovaný. Podľa jeho názoru aplikácia ustanovenia § 150 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacím súdom je nesprávna a z toho dôvodu je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania založený na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd dostatočne nepreskúmal splnenie zákonných podmienok pre aplikáciu § 150 O.s.p. Žiadal preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa nepriznania trov prvostupňového konania zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalobcu k dovolaniu žalovaného sa v spise nenachádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovolaním výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať nie podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale ktoré vymedzujú podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (medziiným) o uznesenie o trovách konania. Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovolaním výrok o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale v takomto prípade vylučuje prípustnosť dovolania. Dovolanie žalovaného by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p. (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 1998 sp. zn. 5 Cdo 69/98, ktorý bol publikovaný ako R 117/1999).

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľ v danej veci nenamietol vady konania v zmysle § 237 a procesné vady tejto povahy nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Dovolanie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní zistené, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť ani z § 239 O.s.p., ale ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Keďže dovolanie odmietol ako procesne neprípustné, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Dovolateľ nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. októbra 2008

**JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková